

Rahanjaon muodot ja niiden merkitykset lapsiperheiden arjen rakentumisessa

Marjaana Sailio

1 Johdanto

Kahden työssäkäyvän, tasa-arvoisen yksilön suhde on pohjoismaisen hyvinvointivaltiomallin ideaali (Knudsen & Wærness, 2009, s. 40–41; Leira, 2006). Suomessa naiset siirtyivät työmarkkinoille jo heti maailmansotien jälkeen, mikä on varhain muihin länsimaihin verrattuna (Julkunen & Nätti, 1999, s. 44–45). Naisten työssäkäynti on tasapainottanut perheen taloudellisia valtasuhteita siten, että perinteinen mieselättäjäyys on jäänyt historiaan ja naiset osallistuvat kotitalouden kulujen kattamiseen siinä missä miehetkin.

Kahden ansaitsijan ideaali kuitenkin murtuu usein siinä vaiheessa, kun perheeseen syntyy lapsia. Etenkin pitkälle hoitovapaalle kotiin jäävän puolison, eli tyypillisesti äidin (SVT, 2011), tulot putoavat merkittävästi, jolloin työssäkäyvä joutuu ottamaan suuremman vastuun perheen elatuksesta. Kysymys on siis ainakin hetkellisestä siirtymästä traditionaalisempaan perhemalliin, jossa nainen hoitaa lasta kotona ja mies tuo leivän pöytään. Tämän tasa-arvoisen ideaalin ja perinteisen käytännön kohtaaminen haastaa uusien perheiden arkea.

Artikkelini tarkoituksena on hahmottaa perheen sisäisiä taloudellisia järjestelyitä ja niiden haasteita lapsiperhevaiheessa. Tutkimuskohteeni ovat eräät erityisesti perheenäideille suunnatut internetin keskustelupalstat. Tutkimuskysymykseni ovat seuraavat: Mistä kyseisillä palstoilla keskustellaan, kun keskustelunaiheena on rahanjako? Entä millä tavoin kirjoittajat perustelevat kantojaan: mihin arvoihin ja normeihin vedotaan?

Aloitan esittelemällä aiempaa kotitalouden rahanjakotutkimusta ja pohtimalla rahanjaon muutoksia lapsiperheissä. Kotitalous ja perhe ovat tutkimuksessani synonyymejä, koska olen kiinnostunut nimenomaan yhdessä asuvien perheenjäsenten rahanjaolle asettamista merkityksistä (ks. myös Burgoyne & Kirchner, 2008, s. 134; Nyman 1996, s. 89). Aiempien tutkimusten esittelyn jälkeen kerron tarkemmin käyttämästäni aineistosta ja menetelmästä sen analysoimiseksi. Tätä seuraa analyysiluku, jonka jälkeen kokoa keskeiset tulokset yhteen johtopäätösluvussa.

2 Aiempi kotitalouden rahanjaon tutkimus

Kotitalouksia on tarkasteltu pitkään yhtenä yksikkönä niin taloustieteissä kuin sosiologiassa, mutta myös osana poliittista päätöksentekoa. Oletuksena on ollut, että resurssit jaetaan kotitalouksien sisällä tasapuolisesti ja kaikilla talouden jäsenillä on siten samanlainen elintaso. Tutkimalla kotitaloutta yhtenäisenä yksikkönä tai vastaavasti ainoastaan yhden yksilön kulutuksen perusteella ei kuitenkaan saada kattavaa kokonaiskuvaa siitä, miten resurssit perheiden sisällä jaetaan. Tästä syystä tarvitaan enemmän tietoa rahallisten resurssien todellisesta jakautumisesta ja jaon perusteista. Vasta empiirisissä tutkimuksissa kotitalouksien sisäiset erot on otettu huomioon ja havaittu kotitalouksien koostuvan erillisistä yksilöistä erillisine tarpeineen ja toiveineen. (Vogler & Pahl, 1994, s. 266; Ashby & Burgoyne, 2008, s. 459; Knudsen & Wærness, 2009, s. 43; Burgoyne & Kirchler, 2008, s. 132; Raijas, 2008, s. 17; Raijas & Wilska, 2008, s. 7.) Siten loppukuluttajan tutkiminen ei ole erityisen hedelmällistä rahanjakoa tarkasteltaessa: se ei kerro siitä, kuka rahat on alun perin perheeseen tuonut, kenellä on oikeus niiden käyttöön ja missä suhteessa omaan taloudelliseen panokseen (ks. myös Stocks, 2007, s. 2; Ruuskanen, 2010, s. 76). Kuten Elizabeth (2001, s. 390) kiteyttää Zelizerin teoretisoinnista johtaen, taloudellinen tasa-arvo perheen sisällä tarkoittaa sitä, että kummankin puolison rahallinen panos on yhtä arvokas, molemmilla on yhtäläinen pääsy rahoihin sekä yhtäläinen oikeus kontrolloida ja kuluttaa niitä.

Perheen sisäiseen rahanjakoon vaikuttaa kaksi vahvaa normia, joiden vastakkainasettelu on omiaan aiheuttamaan paineita: itsenäisyyden ja jakamisen normit. Toisaalta siis ajatellaan, että rahojen ansaitsijalla tulisi olla valta päättää myös niiden käytöstä, toisaalta tasa-arvon nimissä perheen tulot tulisi jakaa riippumatta ansaitsijasta. (Burgoyne & Kirchler, 2008, s. 133.) Erityisesti Pohjoismaissa tasa-arvon ideaali puolisoitten välillä on hyvin vahva ja myös yhteiskunta tukee sitä (Knudsen & Wærness, 2009, s. 40–41; Leira, 2006). Suomessa puolisoitten tasavertainen taloudellinen asema avioliitossa on kirjattu lakiin: ”Kummankin puolison tulee kykynsä mukaan ottaa osaa perheen yhteiseen talouteen ja puolisoitten elatukseen. Puolisoitten elatus käsittää puolisoitten yhteisten sekä kummankin henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisen.” (Avioliittolaki 234/1929, 4. luku, 46. §.)

Suurin muutos resurssienjaossa (ja perheen uuden ideaalin muotoutumisessa) on tapahtunut naisten yksilöllistymisen myötä (Knudsen & Wærness, 2009, s. 40–41). Hyvinvointivaltion ja sosiaalisten tulonsiirtojen synty, maksuton koulutus, siirtyminen työmarkkinoille ja lasten päivähoito ovat olleet olennaisia tekijöitä pohjoismaisessa naisten emansipaatiossa. Olennaista on itsenäisyys puolisoista: taloudellinen riippumattomuus antaa valinnan vapautta niin kotitalouden sisällä kuin sen ulkopuolellakin. Se on mahdollistanut myös avioerot tilanteissa, joissa puolison kanssa on oltu lähinnä taloudellisen turvan takaamiseksi. (Beck & Beck-Gernsheim, 1995, s. 8–9.)

Rahanjako sisältää siten vallan elementin (ks. vallan resurssiteoriasta ja sukupuoliteoriasta Vogler, 1998). On eri asia hoitaa fyysisiä raha-asioita, kuten laskujen maksua, kuin päättää siitä, mihin rahaa käytetään ja kuka sitä saa ylipäätään käyttää (Vogler & Pahl, 1994, s. 273). Pahlin (1989) klassinen rahanhallinnan typologia on esimerkki tästä fyysisen hallinnon ja strategisen kontrollin erosta. Pahl muodosti tutkimuksensa pohjalta neljä perheen sisäisen rahanhallinnan tapaa: naisen tai miehen hallinnoima, talouskassasysteemi, yhteisesti hallinnoitu sekä toisesta riippumaton hallinta (suomennokset Raijas & Wilska, 2007, s. 5).

Yhteisesti hallinnoitu tapa eli tasa-arvoinen oikeus rahoihin ja niiden hallinnointiin oli tutkimuksen yleisin, ja se onkin mielletty rahanjaon ideaaliksi (Nyman, 2002, s. 21). Naisen tai miehen hallinnoima sekä talouskassasysteemi ovat esimerkkejä viime kädessä miehisen hallinnan muodoista. Mies on pääasiallinen elättäjä ja rahankäytön strategi. Nainen hallinnoi usein ainakin osaa rahoista, mutta ilman palkkatöitä hänen henkilökohtainen käyttörahansa jää olemattomaksi. (ks. määrittelyt tarkemmin Pahl, 1989.)

Individualisaation myötä toisesta riippumattoman hallinnan suosio on kasvanut. Nykyään se on yksi tavallisimmista rahanhallinnan tavoista, mutta Pahlin tutkimuksessa se oli vielä hyvin marginaalinen ilmiö. Ajatuksena on siis se, että molemmilla puolisoilla on omat tulot, mutta kumpikaan ei hallitse kaikkia kotitalouteen tulevia rahoja yksin. (Pahl, 2005, s. 383.)

Kun parisuhteen muotojen ja rahanhallinnan tavat ovat muuttuneet, Pahlin typologiaa on myös laajennettu sisältämään osittainen hallinta, joka alkuperäisestä versiosta puuttui. Osittaisessa hallinnassa osa rahoista pidetään omassa kontrollissa ja osa laitetaan esimerkiksi yhteiselle tilille päivittäisten juoksevien kulujen kattamiseksi. (Pahl, 2005, s. 383.) Erityisesti avoparit ja uudelleen avioituneet ovat suosineet osittaista sekä toisesta riippumatonta hallintaa (Elizabeth, 2001, s. 391; Raijas, 2008, s. 22).

Pahlin malli on kotitalouden rahanjaon tutkimuksen kulmakiviä. Se avasi paitsi perheen sisäisiä valtasuhteita myös nähdäkseen olennaisesti sitä, millä tavoin raha muuntuu siirryttyään markkinoilta kotitalouteen. Kotitalouden sisällä rahan allokointi ja siitä käydyt neuvottelut eivät enää tottelekaan markkinoiden sääntöjä, vaan niihin vaikuttavat niin ideologiset, kulttuuriset kuin sosiaalisetkin tekijät – kuten esimerkiksi ajatus miehen suuremmasta oikeudesta omaan käyttörahaan. (ks. Zelizer, 2011, s. 94.)

Mallin anti ei siten ole sen suora rinnastaminen kulloiseenkin tutkimukseen. Yksistään erilainen kulttuurinen ja sosiaalipoliittinen konteksti sekä tutkimusajankohta hankaloittavat sen laajempaa soveltamista (ks. myös Nyman, 2002, s. 1–3, 6). Sosiaalidemokraattinen, tasa-arvoon (Pfau-Effinger, 2005, 7) tähtäävä pohjoismainen hyvinvointiyhteiskunta eroaa edelleen paljon anglosaksisesta regiimistä. Kysymys onkin laajemmin siitä, että kotitalouden rahanjakoon liittyviä seikkoja tehdään näkyviksi ja rationaalisten päätösten lisäksi tuodaan esiin myös muita näkökohtia.

Kotitalouden rahanjaon tutkimuksessa on vahva brittiläinen perinne (mm. Pahl, 1989; Vogler, 1998; Vogler & Pahl, 1994; Burgoyne, 1990). Suomessa ja Pohjoismaissa tutkimusta resurssienjaosta on puolestaan tehty hyvin vähän (mm. Raijas, 2008; Raijas & Wilska, 2007; Nyman, 1996; 2002). Suomessa tutkimus on myös ollut pelkästään kvantitatiivista. Poikkeuksena tästä mainittakoon Revon (2009) lapsiperheiden arjen merkityksellistämistä käsittelevä laadullinen tutkimus, joka käsittelee myös rahan liittyviä kysymyksiä. Oman tutkimukseni tarkoituksena onkin osaltaan paikata sitä aukkoa, joka kotitalouden rahanjaon tutkimuksessa nykyään on. Tästä syystä olen lähtenyt tarkastelemaan aihetta laadullisesti, sillä siten on mahdollista tuoda uudenlaista näkökulmaa ja sisältöä asiaan. Käytän myös hyvin erilaista aineistoa kuin aiemmissa, pääasiallisesti haastatelluin toteutetuissa tutkimuksissa (tästä tarkemmin luvussa 4).

3 Rahanjaon muuttuminen lapsiperheissä

Kun kotitaloudet siirtyvät lapsiperhe-elämänvaiheeseen, niiden resurssi-enjako usein muuttuu huomattavasti. Keskityn tässä artikkelissa nimenomaan rahanjakoon, mutta samalla tavalla uuden eteen joudutaan esimerkiksi kotitöiden jakautumisessa ja ajankäytön hallinnassa (ks. esim. Raijas & Sailio, 2012). Vallalla oleva tasa-arvoisen suhteen ideologia ja arjen mukanaan tuomat käytännöt saattavat olla kaukana toisistaan, mikä aiheuttaa ristiriitoja rahanhallinnan suunnittelussa (Knudsen ja Wærness, 2009, s. 44). Tämä kulminoituu erityisesti tilanteessa, jossa hoitovapaalla olevan, tyypillisesti naisen, tulot romahtavat ja hän joutuu jäämään yhteiskunnan ja puolison taloudellisen tuen varaan. Taloudellinen itsenäisyys, joka symboloi nykyajan itsenäistä naista (emt., s. 40–41), jää siis hetkellisesti syrjään perheen perustamisen vuoksi (ks. myös Burgoyne, Reibstein, Edmunds & Dolman, 2007, s. 215). Erään suomalaisen tutkimuksen mukaan erityisesti alle 3-vuotiaiden lasten äidit ovat kokeneet niukkuutta rahasta (Lammi-Taskula & Salmi, 2009, s. 44). Rahapulasta (ja lisäksi aikapulasta perheen kesken) kärsivät myös miehet, joiden harteilla toimeentulo pitkälti on pikkulapsiperheissä (emt., s. 44–45).

Rahanjaosta joudutaan käymään neuvotteluja, mutta toisaalta osa perheistä saattaa myös vain ajautua tietynlaisiin järjestelyihin. Moni päätyy rahojen yhdistämiseen tasatakseen kotitalouden epätasaisia tuloja. Yhteisesti hallinnoiduilla rahoilla voidaan tosin ilmentää myös yhdessäoloa ja uskoa suhteen kestävyYTEEN. (Elizabeth, 2001, s. 395.) Yhteiset rahat eivät kuitenkaan ole automaattisesti tasa-arvon tae. Ne voivat johtaa epätasa-arvoon, jos jakoa pidetään itsestäänselvyytenä, sillä tällä tavoin ne eliminovat herkästi kaiken rahan liittyvän keskustelun (Burgoyne, 1990). Samoin tulee huomioida se, että palkkatyöstä kotiin tuotu raha on näkyvämpi kontribuutio yhteisen talouden eteen kuin kotona tehty hoivatyö (Nyman

& Dema, 2007, s. 22; Burgoyne & Kirchler 2008, s. 136). Työssäkäyvän puolison tulojen näkyvyys ja toisaalta kotona tapahtuvan työpanoksen näkyvämmämyys voivat aiheuttaa sen, että yhteisistä rahoista huolimatta molemmilla ei ole niiden käyttöön samanlaisia oikeuksia (Burgoyne ym., 2007, s. 26).

Työssäkäyvän puolison taloudellinen panos tyypillisesti kasvaa suhteessa kotiin jäävään osapuoleen. Muutos saattaa sujua kitkatta, mutta myös aiheuttaa ristiriitoja. Tutkimusten mukaan (mm. Zelizer, 1997) rahan lähteellä on merkitystä siihen, miten niitä käytetään ja ketkä niitä käyttävät. Henkilökohtaisen rahan riittävyys äitiyslomalla tai hoitovapaalla on usein kiinni siitä, minkälaisia neuvotteluja rahanjaosta on tehty. Kompensoidaanko epätasaista rahatilannetta jotenkin, joutuuko kotona oleva puoliso pyytämään rahaa – vai ovatko rahat täysin yhteisiä, jolloin kummallakin on niihin suora käyttöoikeus? Rahanjako saattaa synnyttää helposti myös kiitollisuudenvelkaa, kun suurituloisempi kustantaa pienituloisemman kulutusta (Elizabeth, 2001, s. 402–403; ks. myös ”kiitollisuuden taloudesta” Hochschild & Machung, 2003, s. 19). Aiempien tutkimuksien mukaan (mm. Nyman, 1996) on myös todettu, että naiset käyttävät omia rahojaan enemmän perheensä hyväksi kuin itseensä. Tämän lisäksi he myös herkästi suitsivat omaa kulutustaan ja oikeuttavat miehelle suuremman rahankäytön (ks. myös Elizabeth, 2001, s. 401).

Raha on siten olennainen osa sosiaalisia suhteita, myös perhe-elämää, joskin niiden on niin arkisessa kuin akateemisessa keskustelussa ajateltu olevan toisilleen vastakkaisia. Erityinen huoli on ollut nimenomaan modernien markkinoiden mahdollisesta rapauttavasta vaikutuksesta läheissuhteisiin. Vähintään yhtä tärkeä kysymys on kuitenkin se, millä tavoin läheissuhteet vaikuttavat taloudelliseen toimintaan. Siten ne on nähty ääripäinä, joiden tuleekin näiden näkemyksien mukaan pysyä erillään. (Zelizer, 2005; 2011.) Todellisuus ei kuitenkaan noudata aina teorioita, sillä katsaus arkiiseen elämään osoittaa kaikkien ihmissuhteiden rahavälitteisen kirjon (ks. myös Millman, 1991, s.11). Puolisoiden välillä tämä näkyy esimerkiksi lahjoina ja muina hemmotteluina, mutta ennen kaikkea erilaisin muodoin tapahtuvina rahanvaihtoina, joissa tasataan arjen kulut. Toinen maksaa vaikutukset ja vastikkeet, toinen ruokamenot ja vaatteet. Toinen hoitaa kotityöt, kun toinen ansaitsee enemmän ja on pidempään töissä: sopimuksia on monenlaisia.

4 Tutkimuksen tavoite, aineisto ja menetelmät

Tutkimukseni tavoitteena on selvittää, mistä valikoiduilla keskustelupalstoilla puhutaan, kun puheenaiheena on rahanjako. Selvitän lisäksi, millä tavoin keskustelijat perustelevat mielipiteitään eli minkälaisiin arvoihin ja normeihin keskusteltaessa viitataan.

Kuten artikkelissa 5 (Raijas, tämä teos) tämäkin tutkimus koostuu Vauva-, Meidän perhe- ja Kaksplus-lehtien sekä Otavamedian Ellit-palvelun keskustelupalstoilta toukokuun 2011 aikana kerätystä aineistosta. Tässä tutkimuksessa aineisto muodostuu ainoastaan perheensisäiseen rahanjakoon liittyvistä keskusteluista (26 kpl). Yksittäisissä keskusteluketjuissa puheenvuoroja oli 5–137, ja ketjut sijoittuivat vuosille 2006–2011. Suurin osa aineistoni keskusteluista on peräisin Kaksplus-sivustolta. Olen merkinnyt tuloksissa esiintyvät sitaatit satunnaisesti määräytyvällä juoksevilla numeroinnilla, joka pohjautuu keruu- ja analysointivaiheessa asetettuun järjestykseen. Tämän lisäksi olen merkinnyt, kuinka mones puheenvuoro kyseinen sitaatti on keskusteluketjussa, lähinnä osoittaakseni, onko kyse aloituspuheenvuorosta vai pidemmälle edenneestä keskustelusta.

Keskustelupalstat tarjoavat laadulliselle tutkimukselle otollisen alueen. Internetin käyttö on Suomessa hyvin yleistä (Raijas, tämä teos), joten myös sen rooli arkisen kommunikaation muotona on suuri (Laaksonen, Matikainen & Tikka, 2013, s. 9; ks. myös Haythornthwaite & Wellman, 2002, s. 5, 7; Matikainen, 2006, s. 120; Kozinets, 2010, s. 2; Wellman & Gulia, 1999, s. 170, 182). Verkon keskustelupalstat tarjoavat suuren määrän helposti saatavilla olevaa, tutkijasta riippumatonta aineistoa, mutta vaativat toki myös uudenlaisia pohdintoja esimerkiksi eettisyydestä ja tulkintojen yleistettävyydestä (Turtiainen & Östman, 2013). Olen lähestynyt näitä kysymyksiä huomioimalla ensinnäkin sen, että käytössäni olevat palstat ovat hyvin julkisia (ks. kävijämäärät Raijas, tämä teos). Jopa iltapäivälehdet uutisoivat toisinaan palstoilla käydyistä keskusteluista (ks. esim. Iltalehti 2011). Olen myös seurannut palstoja etukäteen ennen aineistonkeruuta tunnistaakseni niille yleiset käytännöt ja säännöt. Kirjoittajien anonyyminen, kuten ylipäänsä verkkoympäristön vaikutus, tulee ottaa huomioon tulkintoja tehtäessä, sillä ne voivat vaikuttaa keskustelujen sisältöön. (Turtiainen & Östman, 2013.) Tutkimukseni tulokset eivät siten ole suoraan yleistettävissä kuvaamieni keskustelujen ulkopuolelle. Ne tarjoavat kuitenkin läpileikkauksen tyypillisistä, palstoilla käydyistä rahanjakokeskusteluista viiden vuoden ajalta. Samat teemat toistuivat keskustelusta toiseen, ja osa tuloksistani saa tukea myös aiemmin toteutetuista määrällisistä tutkimuksista. Tämän aineiston avulla pystyn siten syventämään kyseisten tutkimusten antia ja tuomaan esiin uusia näkökulmia.

Tutkimukseni jakautuu kahteen toisiaan tukevaan päätteeseen: perheen sisäisen rahanjaon tapojen tarkasteluun verkkokeskusteluissa sekä rahanjaolle esitettyjen perusteluiden tulkintaan. Tulkintaa on tehty toi-

saalta teoreettisen viitekehyksen antaman esiyymmärryksen ja toisaalta aineiston pohjalta. Tällöin teoreettinen esiyymmärrys paitsi jäsentää aineiston tulkintaa myös mahdollisesti muokkautuu aineiston pohjalta. (ks. Layder, 1998.) Keskustelupalstojen puheenvuoroista on pyritty lähilukua hyödyntäen hahmottamaan niille ominainen kieli ja lähdetty siten tulkitsemaan tekstin sisältöä suhteessa kontekstiin. (ks. esim. Valtonen & Moisanter, 2006, s. 114–115.) Tulkintaa on työstyetty eteenpäin muun muassa pohdimalla, mitä on sanottu ja mitä jätetty sanomatta, millä tavoin ”vastustajiin” suhtaudutaan ja miten heitä moralisoidaan. Kontekstuaalisuuden ajatus onkin laadullisessa tutkimuksessa olennainen. Merkitykset puheelle, teoille ja asioille syntyvät aina suhteessa toisiin, osana laajempaa kokonaisuutta. Irrallaan ne ovat vain kirjaimia, äänneitä ja eleitä, joita on vaikea tulkita. (Eskola & Suoranta 1998, s. 44–52; ks. vertailua tekstianalyysisovellukseen Sailio, Karhu, Pantzar & Raijas, 2012.)

Keskustelut avaavat myös merkitysten luomisen maailmaa: samankin kulttuurin sisällä voidaan yhteisesti jaetuille ilmiöille antaa erilaisia merkityksiä (Eskola & Suoranta, 1998, s. 45). Esimerkiksi ”vapaus käyttää rahaa miten haluaa” voi tarkoittaa toiselle riippumattomuutta ja itsenäisyyttä, toiselle tuhlaamista. Kommunikointi on sujuvaa, kun keskusteluja käydään tietyn yhteisen ymmärtämisen alueen sisällä. Kun puhutaan ikään kuin eri maailmoista käsin, esimerkiksi toinen itsenäisyyteen, toinen taloudellisiin seikkoihin vedoten, keskinäinen ymmärrys vaarantuu. (Boltanski & Thévenot, 1999.) Kuten keskustelupalsta-aineisto osoittaa, keskusteluihin syntyy omanlaistaan dynamiikkaa erilaisten merkitysten taistelusta toisiaan vastaan ja omien näkemysten puolustamisesta.

5 Omat vai yhteiset rahat – minä vai me?

Tutkimukseni perusteella kotitalouden rahanjakoon liittyy olennaisesti puhe rahan hallinnoinnista sekä tasa-arvosta. Toisaalla on omat rahat, jotka ilmentävät yksilöllisyyttä ja riippumattomuutta, toisaalla puolestaan yhteiset, jotka korostavat perheen yhteisyyttä. Tasa-arvon ihanne limittyi vahvasti rahanjaosta käytyyn keskusteluun niin esiin kirjoitettuna kuin taustalla vaikuttavana oletuksena tai periaatteena.

Tulokseni osoittavat, että näennäisesti tasa-arvoinen, individualistiseksi koettu rahanjakotapa voi osoittautua käytännössä liki päinvastaiseksi ja ylläpitää eriarvoisuutta. Vastaavasti familistinen, altruistisempi malli toi monelle tunteen tasa-arvosta. Seuraavat alaluvut erittelevät tarkemmin tutkimukseni keskeisiä tuloksia.

5.1 Keskustelua rahanjaosta

Perheen sisäiseen rahanjakoon liittyvät keskustelut käsittelivät muun muassa sitä, ovatko rahat omia vai yhteisiä, miten arkiset kulut jaetaan ja onko kaikkien osapuolten elintaso perheen sisällä samanlainen. Rahanjaossa yleisimpiä malleja olivat yhteiset tai omat, mutta myös osittaista hallintaa oli kirjoitusten perusteella runsaasti. Liitän analyysissäni osittaisen hallinnoinnin omien rahojen yhteyteen. (ks. Pahl, 2005, s. 384.)

Omien ja yhteisten rahojen erottelussa oleellista ei ollut niinkään se, olivatko *tilit* omia vai yhteisiä. Kysymys oli pikemminkin siitä, kenellä on oikeus *hallinnoida* rahoja. Hallinnointi tarkoittaa tässä yhteydessä sekä rahojen fyysistä hallintaa että niiden strategista kontrollia eli valtaa tehdä päätöksiä (vrt. Vogler & Pahl, 1994, s. 273). Periaatteessa omien rahojen tapauksessa hallinnointi on kokonaan itsellä, kun taas yhteisissä rahoissa se usein jakautuu.

Kirjoituksista kävi kuitenkin ilmi, että niin omien kuin yhteisten rahojen ollessa kyseessä isoista hankinnoista ja muutenkin suurista linjoista neuvoteltiin usein yhdessä (ks. myös Raijas, 2008, s. 29). Toisin sanoen strateginen kontrolli jakautui tällaisissa tapauksissa molemmille, vaikka rahat olisivat olleet kaikin puolin omia. Mitä tulee rahojen fyysiseen hallinointiin, olivat ne yhteisten rahojen tapauksessa joko aidosti yhteisesti hallinnoituja tai naisen hallinnoimia – miesten hallinnoimista yhteisistä rahoista oli vain pari mainintaa (ks. myös Vogler & Pahl, 1994, s. 271). Omia rahoja luonnollisesti liikuteltiin fyysisesti itse.

Minä teen meillä yleensä noi hankinnat, mutta makselen niitä myös miehen tililtä. Sanon vaan et ostin Esim vauvalle vaunut ja otin sun tililtä rahat. – – Myös minä maksan yleensä laskut, mutta maksan niitä kummankin tililtä sen minkä pystyy.

(Keskustelu 5, puheenvuoro 12.)

Tilin omistajan nimi ei siis kerro mitään siitä, ovatko rahat todellisuudessa omia vai yhteisiä. Kirjoittajan tapauksessa tilit ovat erillisiä, mutta niitä käytetään kuin yhteisiä. Nainen on sitaatin perusteella se, joka hoitaa rahojen fyysistä hallintaa, mutta ainakin osin myös strategista kontrollia.

Tasa-arvon tuottaminen ja uusintaminen ilmenevät erityisen hyvin siinä, miten tarkkaan monessa keskustelussa kuvataan sitä, kenen vastuulla mikäkin kuluerä on tilanteessa, jossa rahat ovat erilliset. Tällöin puolisoiden rahat on ikään kuin korvamerkitty eri tarkoituksiin. Kun toinen ”maksaa sähkön ja veden”, toinen hoitaa ”lapsen maksut, sanomalehdet, jätehuollon, muut pienemmät hommat” (keskustelu 7, puheenvuoro 9). Myös se herätti keskustelua, missä suhteessa kulut tuli jakaa (ks. myös Ashby & Burgoyne, 2008, s. 466):

Jotkut pariskunnat lähtevät siitä, että menot jaetaan 50–50% riippumatta siitä mitä kumpikin tienaa. Toiset lähtevät siitä, että menot jaetaan samassa suhteessa kuin on tulojakin. Kolmannet lähtevät siitä, että toinen on niin paljon varakkaampi ja hyvätuloisempi, että maksaa lähes kaiken ja toinen saa käyttää omat vähäiset tulonsa henkilökohtaisiin kulutushankintoihinsa.

(Keskustelu 13, puheenvuoro 33.)

Jos tasa-arvosta poikkeavista järjestelyistä kerrottiin, tarttuivat muut kirjoittajat asiaan ja vaativat perusteluita. Usein niitä tosin annettiin jo siinä vaiheessa, kun asiaa selitettiin: koettiin, että poikkeavaa tapaa pitikin perustella.

Yhteiset rahat oli aineistoni perusteella kuvattu hyvin tasa-arvoiseksi rahanjakotavaksi. Molemmilla osapuolilla oli tällöin yhtäläinen pääsy rahoihin ja niihin liittyvään päätöksentekoon – tai näin ainakin kerrottiin. Yhteiset rahat sujuvoittivat arkea tilanteessa, jossa toinen on kotona lapsen kanssa ja toinen ansiotyössä. Yhteiseen rahatalouteen siirrytäänkin usein avioliiton tai viimeistään lapsen syntymän myötä ja pääosin rationaalisista syistä: nainen jää kotiin lasta hoitamaan ja tulot tipahtavat. Naisen oma käyttöraha jäisi ilman yhteisiä rahoja vähäiseksi.

Erikseen on maksettu siihen saakka, kun esikoinen syntyi. Nyt on rahat enimmäkseen yhteisiä, kun minä en pääse tienailemaan.

(Keskustelu 19, puheenvuoro 12.)

Kasvaneeseen riippuvuuteen puolison tuloista sopeudutaan, sillä lapsi on yhteinen projekti, johon molempien tulee osallistua. Kirjoittajien mukaan on vain luontevaa, että miesten tulee maksaa enemmän arjen ylläpidosta, koska he myös ansaitsevat enemmän. Kyseessä ei siten ole toisen elättinä oleminen, vaan tilapäinen tilanne, joka muuttuu, kun nainen palaa töihin.

Minusta on reilua, että mies kustantaa myös minun elämistä, kun hoidan meidän yhteisiä lapsia kotona ja kumpikin ollaan sitä mieltä, että ne on hyvä hoitaa pieninä itse. (Keskustelu 26, puheenvuoro 40.)

Edellä oleva sitaatti tuo esiin puolisoitten välisen sopimuksen ansiotyön ja lapsenhoidon jaosta, mutta siitä huomaa myös erityisen hyvin sen, miten tarkkaan päätöstä kotiin jäämisestä ja miehen taloudelliseen varaan heittäytymisestä joutuu perustelemaan muille. Tausta-ajatuksena on ikään kuin syytös siitä, miksi nainen ei ole itsenäinen ja riippumaton. Tämä ajatus ja vahva kulttuurinen normi tuodaan myös palstoilla esiin aika suorasanaisesti:

Fiksu nainen huolehtii kyllä, ettei ole täysin taloudellisesti riippuvainen miehestään. Eli sen verran täytyy olla omaa ansaittua rahaa tai sivuun laitettua omaisuutta, että pärjäisi jos mies vaikka huomispäivänä lähtisi.

(Keskustelu 8, puheenvuoro 46.)

Kirjoittaja rakentaa viisaan ja vahvan naisen ideaalia vetoamalla ikään kuin yleiseen hyvään, tunnettuun totuuteen. Puheenvuorossa esiintyy ”fiksu nainen”, joka ymmärtää sen, että suhteet eivät ole ikuisia ja taloudellinen hallinta täytyy aina pitää omissa käsissä. Ainakin osittaiset omat rahat ovat kirjoittajan mielestä avain tähän.

Ehkä hieman yllättäen omat rahat eivät kuitenkaan välttämättä olleet tasa-arvoisen suhteen tausta. Aiemmissä tutkimuksissa (mm. Pahl, 2005, s. 389; Elizabeth, 2001, s. 402) on todettu, että erillisten rahojen talous saattaa olla epäsuhtainen, jos toinen puolisoista ansaitsee huomattavasti toista enemmän, sillä vaikka yhteiset kulut jaettaisiin absoluuttisesti tai suhteellisesti tasan, jää enemmän ansaitsevalle silti enemmän omaa henkilökohosta käyttörahaa kuin vähemmän tienaa. Oman aineistoni pohjalta tämä ei muodostunut kirjoittajille ongelmaksi, vaan erilliset rahat synnyttivät toisenlaisia ristiriitoja. Aineistosta löytyi nimittäin useita kirjoituksia siitä, miten puoliso (mies) ei osallistunut tarpeeksi kotitalouden päivittäisiin kuluihin, vaan sijoitti itseensä perheen sijasta.

Minulla menee meidän ruokiin, pesuaineisiin, vessa- ja talouspapereihin yms.. reilu 4000 kuussa, mies antaa ehkä joka toinen kuukausi 20–500 ruokarahaa – – Ja erona tosiaan meillä on se että minä kotona 2 lapsen kanssa, saan kuussa 8000 käteen mies tienaa kuussa reilu 22000 mutta silti sillä on aina rahat loppu – – Vituttaa että minä en uskalla mitään ostaa ja laskea koko ajan että silloin ja silloin on tilillä oltava sen ja sen verran, ruokaan vielä sen ja sen verran, samaan aikaan mies pelaa, käy kebabilla kerran päivässä, ostelee autoonsa sitä ja tätä.. kun rahat loppuu ollaan multa kinumassa lisää – – Ja mies siirtää omalle säästötililleen joka palkasta 300–7000, sitten kehuu miten hyvä on säästämään kun puolesta vuodessa saa säästöön yli 50000 ja vuodessa yli 100000 – – Sitte kysyy vielä että mites sun säästäminen?? No juu, ei tässä säästöön saa mitään kun pitää koko porukka elättää.

(Keskustelu 22, puheenvuoro 1.)

Kuvatussa tilanteessa mies käyttää valtaa olemalla osallistumatta yhteisiin kuluihin ja jättää siten puolisolleen vähemmän – jos lainkaan – omaa henkilökohtaista käyttörahaa. Tämä toimii niin ikään hyvänä esimerkkinä siitä, miten kotitalouden sisäinen rahanjako ei noudata markkinoiden rationaalisia sääntöjä vaan raha muuntuu sosiaaliseksi sen tultua kotitalouteen (ks. Zelizer, 2001, s. 94, 100–101). Vaikka kritisoin edellä esitettyä Pahlin mallia osin vanhentuneena ja kulttuuriselta taustaltaan varsin

erilaisena, osoittaa edellä oleva aineistolainaus sen, miten rahanjaon patriarkaalisia rakenteita on yhä löydettävissä 2010-luvulla. Ja mikä ironisinta, ne löytyvät keskustelusta, jossa puhutaan erillisistä rahoista, joiden nimenomaan korostetaan tuovan itsenäisyyttä naisille.

5.2 Familistiset ja individualistiset perhekäsitykset rahanjaon taustalla

Käsittelen seuraavaksi rahanjakovalintoihin liittyviä perusteluita. Rahan symbolinen merkitys tuli hyvin esiin siinä, minkälaisiin arvoihin vedottiin, kun puolustettiin omia ja yhteisiä rahoja. Tulee toki huomioda, että kaikki kirjoittajat eivät esittäneet varsinaisia arvoihin liittyviä perusteluita rahanjaon valinnan syiksi. Päinvastoin joillekin kyse ei ollut varsinaisesta valinnasta, vaan ikään kuin ajautumisesta tiettyyn tyyliin. Osa taas ei kertonut tarkemmin syitä rahanjaon tavalleen. Suurimmalla osalla kirjoittajista kuitenkin oli selvä periaatteellinen kanta, miksi rahanjako oli tietynlainen. Voisikin sanoa, että individualismin ja familismin välinen vastakkainasettelu oli keskusteluissa ilmeinen.

Jallinoja (1984, s. 39, 104) on tutkinut paljon perheestä käytyä julkista keskustelua ja jakanut sen nimenomaan familistiseen ja individualistiseen. Familistinen korostaa perheen arvoa eli avioitumista, lasten hankintaa ja loppuelämän yhdessäoloa. Individualismi painottaa puolestaan yksilön riippumattomuutta jopa perheyhteisyyttä uhaten, mikä näkyy naimattomuutena, pienenä lapsilukuna ja avoliiton sekä avioeron puolustamisena. Keskustelua individualismin ja familismin välillä on käyty 1800-luvulta näihin päiviin, ja ominaista on niiden rinnakkaisuus. Kun toinen perhekäsitys on päässyt julkisuuteen, myös toista käsitystä on tuotu esiin – kuitenkin siten, että toisesta tulee hallitsevampi (Jallinoja, 1984, s. 46; 2006, s. 16). Jallinoja havaitsi 2000-luvun vaihteessa käydyssä julkisessa keskustelussa viitteitä familismin noususta individualistisen kauden jälkeen (Jallinoja, 2006, s. 11).

Omassa aineistossani individualistista perustelutapaa käyttivät kirjoittajat, joiden perheessä rahat olivat erillisiä. Painoituksena käytettiin juuri riippumattomuuden ja itsenäisyyden korostamista perheen sisällä. Koettiin, että vaikka ympärillä on perhe, jokin hitunen tulee olla yksityisyyttä ja vapautta johonkin aivan omaan. Kun rahat olivat erillisiä, ei myöskään tarvinnut tuntea selitysvelvollisuutta siitä, mihin niitä kulutti pakollisten yhteisten menojen jälkeen. (ks. myös Elizabeth, 2001, s. 400; Burgoyne ym., 2007, s. 224–225; Pahl, 2005, s. 384–385.) Toisaalta omat rahat myös suojaivat taloudellisilta menetyksiltä, jos puolison rahankäyttötavat olivat toisenlaiset (ks. myös Raijas, 2008, s. 23).

Molemmilla on kuitenkin ollut tilit lapsesta lähtien ja molemmat hoitaneet ennen parisuhdettamme raha-asiat itse, joten ei ole ollut syytä kaikkea yhdistää naimisiin menon ja/tai lapsen takia. Minusta taas

tuntuisi oudolle jos olisi vaan yksi yhteinen tili, kyllä sen tilin verran yksityisyyttä pitää säästyä, vaikka naimisissa onkin.

(Keskustelu 4, puheenvuoro 45.)

Sillä tavalla omat, että en oleta miehen maksavan minun vaate- ym. ostoksia. Miehen ei tarvi ansaitsemallaan palkalla ihan kaikkea minun hömpötyksiäni maksaa.

(Keskustelu 26, puheenvuoro 18.)

Erillisten rahojen tapauksessa naimisiinmeno tai lapsen syntymä ei muuttanut sitä tilannetta, että raha-asiat voi hoitaa itse. Omat rahat tuovat yksityisyyttä, ja raha-asioiden hoitamisen taito on monesti opittu jo lapsuudessa. Myös erilaiset ylimääräiset ”hömpötykset” ovat usein toistuva esimerkki siitä, miksi moni haluaa pitää rahat erillään. Tällöin koetaan ikäväksi se, jos toinen puolisoista joutuisi maksamaan toisen henkilökohtaisia, ei niin tarpeellisia menoja.

Familismin kuvastoon viittasivat puolestaan ne kirjoittajat, joiden perheessä rahat olivat yhteiset. Selityksenä oli yksinkertaistetusti se, että koska ollaan yhdessä, on kaikki silloin yhteistä. (ks. myös Elizabeth 2001, s. 395; Burgoyne ym., 2007, s. 223–224.) Omaa henkilökohtaista käyttörahaa ei tarvita, sillä yhteisiä rahoja saa käyttää kuin omiaan.

Naimisissa kun ollaan niin ajatellaan että kaikki on yhteistä.

(Keskustelu 25, puheenvuoro 6.)

Yhteistä perhettä elätetään ja yhteistä elämää eletään...

(Keskustelu 26, puheenvuoro 7.)

Toisin kuin edellä omien rahojen perusteluissa, naimisissa olo tarkoittaa familistisen ajattelutavan mukaan sitä, että myös rahat ovat yhteisiä. Siten yhteiset rahat, aivan kuten avioliittokin, toimivat yhtenäisen elämän symbolina, mikä käy ilmi myös jälkimmäisestä aineistostaatista. Ylipäätään kyseisen sitaatin tapaiset fraasit kaiken yhteisyydestä toistuivat puheenvuoroissa huomattavan usein. Perhettä verrattiin jatkuvasti myös yritykseen: ”Se on Oy Perhe Ab mihin ne kaikki rahat molemmilta menee”

(Keskustelu 13, puheenvuoro 4.)

Varsinainen individualismin ja familismin välinen vastakkainasettelu käy parhaiten ilmi siitä, miten kirjoittajat suhtautuvat toisenlaisten näkökantojen esittäjiin. Erityisesti ne, joiden perheessä rahat ovat yhteisiä, ovat herkkiä moralisoimaan toisin toimivia (ks. myös Burgoyne ym., 2007, s. 224).

Ei oo kyllä täysin sitouduttu jos on sun rahat ja mun rahat. – yhteinen koti, yhteinen perhe, yhteinen elämä, yhteiset rahat.

(Keskustelu 26, puheenvuoro 22.)

Uskomatonta, miten monet elävät yksin parisuhteessa, jopa naimisissa. – En ymmärrä yhtään näitä "omat tilit"-liittoja. Miten niin voi elää jos on yhteinen koti ja lapsi. (Keskustelu 4, puheenvuoro 56.)

Omat rahat edustavat yhteisten rahojen puolestapuhujille sitoutumattomuutta ja yksinäisyyttä eli jotakin sellaista, mitä oikeanlainen perhe-elämä ei ole. Omien rahojen puolustajat sen sijaan eivät juuri moralisoineet "vastapuolta". Pari poikkeusta tosin oli – ja oikeastaan vain yhdessä keskusteluketjussa – jossa syyllistettiin yhteisten rahojen kannattajia. Nämä olivat osittain reaktioita alun perin toisinpäin tapahtuneeseen moralisointiin ja samaa kirjoittajaa kohtaan. Kommentoijat takertuivat siihen, että toiselle suhteen osapuolelle (miehelle) annetaan liikaa valtaa päättää asioista, jolloin oma itsenäisyys on uhattuna.

No on sinulla "modernit" ajatukset. Kysyt varmaan mieheltä luvan myös uuden kevättakin ostoon. (Keskustelu 26, puheenvuoro 26.)

Kumpikaan ei voi ostaa mitään isompaa kysymättä toiselta? Siis lapsiako olette??? Ettekö osaa rahaa käyttää saamatta lupaa joltakin? (Keskustelu 26, puheenvuoro 45.)

Kun rahat ovat yhteisiä, niistä ei tarvitse keskustella, kun taas omien rahojen talouksissa raha-asioiden jako on arkipäivää. Ehkä nimenomaan ajatus raha-asioista keskustelemisesta koetaan epämukavaksi, sillä se haastaa romanttisen yhteiselon (Millman, 1991, s. 14). Hyvä esimerkki tästä on vaikkapa avioehto, joka jo ennen avioliiton solmimista tuo esiin sen uhkan, että liitto saattaa jonain päivänä päättyä – ja tällöin rakkaus muuttuu raha-asioiksi. Samoin rahasta keskustelu paljastaa jotain perheen sisäisistä jännitteistä, rakenteista ja valtasuhteista. (ks. myös mts. 10–11, 15).

Perhettä puolustetaan aineistossa kiivaasti, sillä jonkin koetaan uhkaavan sitä. Se jokin ilmenee individualistisissa puheenvuoroissa: oman rahan luoma riippumattomuus ja itsenäisyys, jopa itsekkyys tehdä oman mielen mukaisia ratkaisuja perhettä ajattelematta. Ja kuten Jallinoja toteaa omassa tutkimuksessaan, perheen pyhyys aktualisoituu erityisesti kriittisissä tilanteissa (Jallinoja, 2006, s. 220). Oma raha näyttelee siten yhteisten rahojen kannattajien mielestä perheeseen tullutta "kolmatta", jotain vierasta, joka ei kuulu suhteeseen. Jallinoja (2000) konkretisoi tätä Baumanin käsitystä parisuhteeseen tulevista "kolmansista". Kolmas on jokin vieras, joka muuttaa suhdetta ja erkaannuttaa puoliset ainakin hetkeksi toisistaan. Se voi olla mikä tahansa, joka ei ole suhteeseen alun perin kuulunut. Kolmas voi olla yhteiskunnan normit, lapsi, työ, harrastus, uskonto, arkiaskareet, arki ylipäänsä ja niin edelleen. (emt., s. 88–91.) Ajattelen, että arjen mukanaan tuomat raha-asiat voivat olla tämänkaltaisia "kolmansia",

jotka tulevat parisuhteeseen mukaan tekemään siitä rationaalisempaa. Ehkä siksi yhteisiä rahoja perustellaan hanakasti: familismin ideaa halutaan pitää yllä, eikä rahaa eroteta muusta perheyhteydestä. Oma raha on ajatuksena tällöin suhdetta uhkaava kolmas. Rahankäyttö kuuluu osaksi arkea, joten se ei sinänsä ole suhteen ulkopuolinen, joskin romanttiselle rakkaudelle se on vieras – kuten arkikin. Voidaan siis pohtia sitä, onko raha vieraannuttava tekijä vai ainoastaan jokin, mikä halutaan pitää vieraana, koska se ei ole osa romanttisen rakkauden ideaalia.

6 Synteesi

Tämän artikkelin tarkoituksena on ollut valottaa osaltaan kotitalouden ”mustan laatikon” (ks. Nyman, 1996) sisältöä eli sitä, millä tavoin kotitalous koostuu useasta erillisestä yksilöstä tarpeineen ja toiveineen. Olen lähestynyt aihetta käsittelemällä perheen sisäiseen rahanjakoon liittyviä keskusteluja, jotka paitsi avaavat yksilön näkökulmaa omasta toiminnasta myös kertovat samalla laajemmin perheen muille toimijoille asetetuista odotuksista ja niiden toteutumisesta, erilaisista neuvotteluista ja sopimuksista.

Pahl toi klassisella tutkimuksellaan esiin perheen sisäiseen rahanjakoon liittyviä kysymyksiä vallasta ja epätasa-arvosta ja loi samalla typologian erilaisista rahanhallintatavoista perheiden sisällä. Vaikka typologia ei sinänsä ole suoraan siirrettävissä nykyhetkeen ja pohjoismaiseen kontekstiin, ovat sen suuret teemat edelleen ajankohtaisia. Olennaista perheen sisäiselle taloudelliselle tasa-arvolle on molempien yhtä arvokas rahallinen panos, yhtäläinen pääsy ja kontrolli rahoihin sekä oikeus kuluttaa niitä. Monin tavoin sosiaalisesti ja kulttuurisesti virittyntä perheen sisäistä rahanjakoa onkin tärkeää tehdä näkyvämmäksi.

Nykyisellään vahvoina rahanjaon normeina toimivat toisaalta ajatus siitä, että rahojen ansaitsijan tulisi saada päättää niiden käytöstä, toisaalta tasa-arvoinen näkemys kaiken jakamisesta puolisoiden kesken. Nämä vastakkaiset normit ovat erityisen haasteellisia taloudellisesti itsenäisille ja moderneille naisille, joiden täytyy sopeutua perheellistymisen mukanaan tuomiin rooleihin. Pikkulapsivaihe on hetkellinen, tasa-arvon ideaalista poikkeava elämäntilanne, joka pakottaa osapuolet neuvottelemaan kotitalouden resursseista. Olen tässä artikkelissa keskittynyt tarkastelemaan erityisesti rahanjakoa ja sille asetettuja merkityksiä pikkulapsiperheiden elämässä.

Rahanjako toteutui perheissä jakona omiin ja yhteisiin tai osittaisena hallintana. Rahanjaon avulla saatettiin ylläpitää tasa-arvoa tai käyttää valtaa taloudellisesti heikompa osapuolta kohtaan. Osalle avioliitto ja lasten hankinta olivat sysäys traditionaalisempien arvojen suuntaan, mikä tarkoitti myös sitä, että rahojen tuli olla yhteisiä. Osalle taas omat rahat olivat keino pitää edes viimeinen rahtunen yksityisyyttä muuten yhteisesti jae-

tussa elämässä. Kirjoitusten perusteella yhteiset rahat ilmensivät samalla myös tasa-arvoista parisuhdetta. Omat rahat sen sijaan saattoivat johtaa konflikteihin perheen sisällä, jos toinen (tyypillisesti mies) käytti valtaa kuluttamalla itseensä perheen sijasta – ja jätti puolisonsa ilman omaa henkilökohtaista käyttörahaa niin, että tämä joutui maksamaan perheen menot liki yksin.

Parisuhteeseen ja perheeksi siirryttäessä muutos rahanjaossa tapahtuu vain yhteen suuntaan: omista rahoista yhteisiin. Erilliset rahat ovat olleet olemassa jo ennen perheeksi muuttumista, joten joko sama malli säilyy perheellisenäkin tai rahat yhdistetään (edes osittain). Miksi muutos ylittää tapahtuu? Rationaalisin selitys on se, että puoliso jää kotiin lapsen kanssa, jolloin hänen tulonsa pienenevät merkittävästi. Rahat kuitenkin yhdistetään monessa tapauksessa jo naimisiin mentäessä, eikä tällöin ole välttämättä kyse toisen huonommasta taloudellisesta asemasta. Ehkä monilla familistinen arvomaailma nostaa päätään heidän siirtyessään perinteisten instituutioiden, avioliiton, rakkauden ja perheen pariin. Jallinoja (1984, s. 37–39) kuvaakin perhettä eräänlaisena ideologisena instituutiona, puolustuksen ja vastustuksen kohteena. Omat rahat eivät merkitse käyttäjilleen vähempää sitoutumista puolisoon kuin yhteiset rahat. Yhteisen talouden kannattajat näkevät kuitenkin asian toisin. Perheyhteys, ydinperhe, onkin vahvasti emotionaalinen, politisoitunut ja moraalinen käsite (Yesilova, 2009, s. 23–26). Harvoin kuitenkaan oli kyseessä ainoastaan puhdas rahanjako rationaalisessa mielessä: rahojen avulla, niitä yhteen liittämällä tai erikseen pitämällä, ilmennettiin rakkautta, perheen yhtenäisyyttä, yksilöllisyyttä ja riippumattomuutta sekä laajemmin yhteiskunnan arvo- ja normi-ilmastoa.

- ASHBY, K. J. & BURGOYNE, C. B. (2008). Separate financial entities? Beyond categories of money management. *Journal of Socio-Economics*, 37, 458–480.
- Avioliittolaki 234/1929, 4 luku, 46 §. Haettu 28.8.2013 osoitteesta <http://finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1929/19290234>
- BECK, U. & BECK-GERNSHEIM, E. (1995). *The Normal Chaos of Love*. Alkup. Das ganz normale Chaos der Liebe. Käänt. M. Ritter & J. Wiebel. Cambridge: Polity Press.
- BOLTANSKI, L. & THÉVENOT, L. (1999). The sociology of critical capacity. *European Journal of Social Theory* 2 (3), 359–377.
- BURGOYNE, C. B. (1990). Money in marriage: How patterns of allocation both reflect and conceal power. *The Sociological Review*, 38, 634–665.
- BURGOYNE, C. & KIRCHLER, E. (2008). Financial decisions in the household. Teoksessa A. Lewis (toim.), *The Cambridge Handbook of Psychology and Economic Behaviour* (s. 132–154). Cambridge: Cambridge University Press.
- BURGOYNE, C. B., REIBSTEIN, J., EDMUNDS, A. & DOLMAN, V. (2007). Money management systems in early marriage: Factors influencing change and stability. *Journal of Economic Psychology*, 28, 214–228.
- ELIZABETH, V. (2001). Managing money, managing coupledom: a critical examination of cohabitants' money management practices. *The Sociological Review* 49 (3), 389–411.
- ESKOLA, J. & SUORANTA, J. (1998). *Johdatus laadulliseen tutkimukseen*. Tampere: Vastapaino.
- HAYTHORNTHWAITE, C. & WELLMAN, B. (2002). The Internet in everyday life. An introduction. Teoksessa B. Wellman & C. Haythornthwaite (eds.) *The Internet in Everyday Life*. Oxford: Blackwell.
- HOCHSCHILD, A. R. & MACHUNG, A. (2003). *The Second Shift*. New York: Penguin Books.
- JALLINOJA, R. (1984). Perheksätyksistä perhettä koskeviin ratkaisuihin. Teoksessa E. Haavio-Mannila, R. Jallinoja & H. Strandell *Perhe, työ ja tunteet. Ristiriitoja ja ratkaisuja* (s. 37–110). Porvoo: WSOY.
- Iltalehti. (2011). Äidit latasivat tissikuvat nettiin. Haettu 5.8.2014 osoitteesta http://www.iltalehti.fi/kauneus/2011071914082713_ka.shtml?fb_ref=flb&fb_source=home_online
- JALLINOJA, R. (2000). *Perheen aika*. Helsinki: Otava.
- JALLINOJA, R. (2006). *Perheen vastaisku. Familistista käännettä jäljittämässä*. Helsinki: Gaudeamus.
- JULKUNEN, R. & NÄTTI, J. (1999). *The Modernization of Working Times. Flexibility and Work Sharing in Finland*. Jyväskylä: University of Jyväskylä.
- KNUDSEN, K. & WÆRNESS, K. (2009). Shared or separate? Money management and changing norms of gender equality among Norwegian couples. *Community, Work & Family*, 12 (1), 39–55.
- KOZINETS, R. V. (2010). *Netnography. Doing Ethnographic Research Online*. London: Sage.
- LAAKSONEN, S.-M., MATIKAINEN, J. & TIKKA, M. (2013). Tutkimusotteita verkosta. Teoksessa S.-M. Laaksonen, J. Matikainen & M. Tikka (toim.) *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät* (s. 9–33). Tampere: Vastapaino.
- LAMMI-TASKULA, J. & SALMI, M. (2009). Työ, perhe ja hyvinvointi. Teoksessa J. Lammi-Taskula, S. Karvonen & S. Ahlström (toim.), *Lapsiperheiden hyvinvointi 2009* (s. 38–48). Helsinki: Terveyden ja hyvinvoinnin laitos.
- LAYDER, D. (1998). *Sociological Practice. Linking Theory and Social Research*. London: Sage.
- LEIRA, A. (2006). Parenthood change and policy reform in Scandinavia, 1970s-2000s. Teoksessa A. L. Ellings ter & A. Leira (toim.), *Politicising Parenthood in Scandinavia. Gender Relations in Welfare States* (s. 27–51). Bristol: Policy Press.
- MATIKAINEN, J. (2006). Identiteetti verkossa – yhteisöllisen vuorovaikutuksen näkökulma. *Psykologia* 41 (2), 112–122.
- MILLMAN, M. (1991). *Warm Hearts and Cold Cash. The Intimate Dynamics of Families and Money*. New York: Free Press.

- NYMAN, C. (1996). Inside the black box. Intra-household distribution of consumption in Sweden. Teoksessa E. Bihagen, C. Nyman & M. Strand. *Three Aspects of Consensual Poverty in Sweden. Work Deprivation, Attitudes Towards the Welfare-State and Household Consumptional Distribution* (Umeå studies in sociology: 109) (s. 89–127).
- NYMAN, C. (2002). *Mine, Yours or Ours? Sharing in Swedish Couples*. Umeå: Umeå University.
- NYMAN, C. (2007). Elusive independence in a context of gender equality in Sweden. Teoksessa J. Stocks, C. Díaz & B. Halleröd (toim.), *Modern Couples Sharing Money, Sharing Life* (s. 41–71). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- NYMAN, C. & DEMA, S. (2007). An overview: research on couples and money. Teoksessa J. Stocks, C. Díaz & B. Halleröd (toim.), *Modern Couples Sharing Money, Sharing Life* (s. 7–29). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- PAHL, J. (1989). *Money and Marriage*. London: Macmillan.
- PAHL, J. (2005). Individualisation in couple finances: who pays for the children? *Social Policy & Society*, 4 (4), 381–391.
- PFAU-EFFINGER, B. (2005). Culture and welfare state policies: reflections on a complex interrelation. *Journal of Social Policy* 34 (1), 3–20.
- RAIJAS, A. (2008). Ostopäätökset ja hankintojen rahoittaminen suomalaisissa lapsiperheissä. Teoksessa A. Raijas & T.-A. Wilska (toim.), *Perhe kulutusyhteiskunnassa* (s. 17–32). Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- RAIJAS, A. & SAILIO, M. (2012). Arjen ristiriitoja pikkulapsiperheissä. Nettikeskustelun analyysi. *Janus* 20 (4), 316–333.
- RAIJAS, A. & WILSKA, T.-A. (2007). *Huolenpitoa ja jakamista – rahan ja ajan jakautuminen suomalaisissa lapsiperheissä*. Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- RAIJAS, A. & WILSKA, T.-A. (2008). Johdanto. Teoksessa A. Raijas & T.-A. Wilska (toim.), *Perhe kulutusyhteiskunnassa* (s. 7–16). Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- REPO, K. (2009). *Lapsiperheiden arki. Näkökulmina raha, työ ja lastenhoito* (Acta Electronica Universitatis Tampereensis 914). Tampereen yliopisto.
- RUUSKANEN, O.-P. (2010). Kulutuksen, ajan ja hyvinvoinnin jakautuminen perheessä. Teoksessa M.-L. Halko, A. Mikkola & O.-P. Ruuskanen. *Naiset, miehet ja talous* (s. 71–85). Helsinki: Gaudeamus.
- SAILIO, M., KARHU, P., PANTZAR, M. & RAIJAS, A. (2012). Kokeiluja Textplorer-ohjelmistolla. Pikkulapsiperheen arjen huolet internet-keskusteluissa. Teoksessa M. Lammi, M. Pantzar & T. Koivunen (toim.) *Arjen kartat ja rytmit. Kuluttajatutkimuskeskuksen vuosikirja 2012* (s. 82–104). Helsinki: Kuluttajatutkimuskeskus.
- SAVOLAINEN, R. (2011). Requesting and providing information in blogs and internet discussion forums. *Journal of Documentation*, 67 (5), 863–886.
- STOCKS, J. (2007). Introduction: the role of money in 'doing couple'. Teoksessa J. Stocks, C. Díaz & B. Halleröd (toim.), *Modern Couples Sharing Money, Sharing Life* (s. 1–29). Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- SVT (Suomen virallinen tilasto). (2011). *Työvoimatutkimus. Perheet ja työ vuonna 2011*. Haettu 8.3.2013 osoitteesta http://www.stat.fi/til/tyti/2011/15/tyti_2011_15_2012-11-06_kat_003_fi.html
- TURTIAINEN, R. & ÖSTMAN, S. (2013). Verkkotutkimuksen eettiset haasteet: Armi ja anoreksia. Teoksessa S.-M. Laaksonen, J. Matikainen & M. Tikka (toim.) *Otteita verkosta. Verkon ja sosiaalisen median tutkimusmenetelmät* (s. 49–67). Tampere: Vastapaino.
- VALTONEN, A. & MOISANDER, J. (2006) *Qualitative Marketing Research: A Cultural Approach*. London: Sage.
- WELLMAN, B. & GULIA, M. (1999). Virtual communities as communities: Net surfers don't ride alone. Teoksessa M. A. Smith & P. Kollock (toim.) *Communities in Cyberspace* (s. 167–194). London: Routledge.
- VOGLER, C. (1998). Money in the household: some underlying issues of power. *The Sociological Review*.
- VOGLER, C. & PAHL, J. (1994). Money, power and inequality within marriage. *The Sociological Review* 42 (2), 263–288.

- YESILOVA, K. (2009). *Ydinperheen politiikka*. Helsinki: Gaudeamus.
- ZELIZER, V. A. (1997). *The Social Meaning of Money*. Princeton: Princeton University Press.
- ZELIZER, V. A. (2005). *The Purchase of Intimacy*. Princeton: Princeton University Press.
- ZELIZER, V. A. (2011). *Economic Lives. How Culture Shapes the Economy*. Princeton: Princeton University Press.